

ἔλεγέ τις ὅτι ἡ αἰθουσα ἦτο πλήρης ἀστείων, τοσαύτη λάμψις ἀνεπέμπετο ἐκ τοῦ μικροῦ ἐκείνου κιβωτίου.

Φαντάζεται τις εὐκόλως τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ βασιλέως· ἐν τούτοις θὰ ἐπεθύμει νὰ γνωρίσῃ καὶ ἐκεῖνον, ὅστις εἶχεν ἐπανεύρῃ τοὺς τιμαλφεῖς του λίθους.

— Πατέρα, εἶπεν ἡ πριγκίπισσα, πρέπει νὰ γνωρίξῃς χάριν εἰς τὸ πτηνὸν ποῦ ἀγαπῶ διὰ τὸ εὐτυχὲς αὐτὸ συμβάν. Εἶχε παραφυλάξῃ καὶ ἀκολουθήσῃ τὸν κλέπτην, ἐγνώριζε δὲ ποῦ ὁ θησαυρὸς ἦτο κρυμμένος. Ἐπὶ πολλὰς νύκτας, ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, μὲ πολὺν κόπον — φέρον ἕνα λυχνίτην εἰς τὸν ἀριστερόν του πόδα, ἕνα μαργαρίτην εἰς τὸν δεξιόν του, ἐν ᾧ ἀδάμαντα εἰς τὸ ράμφος του — ἐταξείδευεν ἀπὸ τοῦ κρυψώνου εἰς τὸ κιβώτιον· τοῦ εἶχον τὸ παράθυρον ἀνοικτόν, ἐν ᾧ ἐκοιμάσθῃ ὅτε εὐρίσκετο εἰς τὸ κυνήγιον. Πιστεύω ὅτι θὰ κρατήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου καὶ θὰ μου ἐπιτρέψῃς νὰ λάβω ὡς σύζυγον τὸ ἀηδόνι τῆς τριανταφυλλιάς μου.

Ἄλλ' ὁ βασιλεὺς δὲν ἦτο ὀλιγώτερον ἐπίμονος καὶ φιλαργυρος. Ὡς ὅλοι δ' οἱ ἄνθρωποι, οἵτινες γνωρίζουσιν ὅτι δὲν ἔχουσι δίκαιον, ἀπεφάσισε νὰ δυσαρεστῇται τρόπον τινά, καὶ ἐδήλωσεν εἰς τὴν κόρην του ὅτι θὰ τὴν ἐκλείεν ἐντὸς πύργου, ἂν τοῦ ὀμίλει πάλιν περὶ γάμου μετὰ τοιοῦτου συζύγου.

Τὴν δὲ ἐσπέραν, ἐν ᾧ τὸ ἀηδόνι προοιμιάζετο ὑπὸ τοὺς κλάδους τῆς τριανταφυλλιάς :

— Ἄ! εὐμορφό μου πουλάκι, ποῦ σὲ λατρεύω, εἶπε, δὲν εἶνε πλέον καιρὸς νὰ χαίρωμεν· διότι ὁ πατήρ μου, μολονότι τοῦ ἀπέδωκε τὸν θησαυρὸν του, δὲν θέλει νὰ συγκατανεύσῃ εἰς τοὺς γάμους μας.

Τὸ ἀηδόνι ἀπήντησε :

— Μὴ λυπεῖσαι, πριγκίπισσά μου· ὅλα θὰ διορθωθῶν, ἀφ' οὗ ἀγαπώμεθα.

Καὶ τὴν ἐπαρηγόρησε ψάλλον νέα ᾠσματα, τὰ ὅποια εἶχε συνθέσει δι' αὐτὴν καὶ ἦσαν τὰ γλυκύτερα, ἀφ' ὅσα εἶχεν ἀκούσῃ.

Δ'

Ἀλλὰ δὲν τὴν ἐπαρηγόρησε τοσοῦτον, ὥστε νὰ μὴ καταληφθῇ ὑπὸ μαρασμοῦ ἕνεκα τοῦ διαψευδομένου ἔρωτός της, καὶ νὰ μὴ ἀποθάνῃ. Ἰνα δὲ τὴν κομίσωσιν εἰς τὸν βασιλικὸν τάφον τὴν ἔθεσαν ἐπὶ στοιβάδος ἐκ καρποφύλων καὶ ρόδων λευκῶν.

Ὁ βασιλεὺς, ἀκολουθούμενος ὑπὸ πλήθους θρηνοῦντος, ἐβάδιζε πλησίον τοῦ εὐωδιάζοντος φερέτρου, ἐκβάλλων κραυγὰς σπαρκατικὰς, δυνάμενας νὰ συγκινήσωσι καὶ μαρμαρίνῃ καρδίαν. Ἐν ᾧ δ' εἶχον φθάσει εἰς τὸ κοιμητήριον καὶ παρσκευάζοντο νὰ καταθέσωσιν εἰς τὸν βασιλικὸν τάφον τὴν ὠραίαν νεκράν, ἀηδόνι ἐξαίφνης ἐκελεύθησε κεκλιμένον ἐπὶ κλάδου σημύδας :

— Βασιλεῦ! τί θὰ ἔδιδες εἰς ἐκεῖνον, ὅστις θὰ σοι ἀπέδιδε ζωσαν τὴν θυγατέρα ποῦ κλαίεις ;

— Εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἤθελε μοι τὴν ἀποδώσῃ, ἀνεφώνησεν ὁ βασιλεὺς, θὰ ἔδιδα αὐτὴν τὴν ἰδίαν καὶ τὸ ἦμισυ τοῦ βασιλείου μου, τὸ ὀρκίζομαι !

— Φύλαξε ὅλον σου τὸ βασίλειον ! Ἡ κόρη σου μὲ ἀρκεῖ. Ἀλλὰ πρόσεξε καλὰ, νὰ μὴ ἀθετήσῃς τὸν ὅρκον σου.

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας τὸ ἀηδόνι κατέβη ἀπὸ τοῦ δένδρου, ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ πώγωνος τῆς νεκρᾶς, καὶ εἶδεν ὅτι διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ ράμφους τῇ ἔθεσέ τι μεταξὺ τῶν χειλέων. Ἦτο πόα ἀποδίδουσα τὴν ζωὴν.

Ἡ πριγκίπισσα ἀνέστη παρηνύθως.

— Ἄ! πατέρα, εἶπε, πιστεύω ὅτι θὰ τηρήσῃς τέλος τὴν ὑπόσχεσίν σου, καὶ θὰ μου ἐπιτρέψῃς νὰ λάβω ὡς σύζυγον τὸ ἀηδόνι τῆς τριανταφυλλιάς μου.

— Ἀλλὰ φεῦ ! ὁ βασιλεὺς δὲν ἐφοβήθη νὰ ἐπιорκήσῃ καὶ πάλιν· μόλις ἔσχεν εἰς τὰς ἀγκάλας του ζωσαν τὴν θυγατέρα του, διέταξε τοὺς αὐλικούς του νὰ διώξωσι τὸ αὐθαδὲς πτηνόν.

Τότε συνέβη πρᾶγμα λίαν παράδοξον.

Ἡ μικρὰ κόρη τοῦ βασιλέως ἐφάνη ἔτι μικροτέρα, καί, σμικρυνομένη πάντοτε ὡς νιφὰς ἐν τῷ ἡλίῳ, ἐγένετο τέλος πλάσμα ἰσχνὸν περρωτόν, οὐτινος τὸ ὅλον ἦτο μικρότερον τῆς πυγμῆς νηπίου. Ἡ ὠραιότερα τῶν πριγκίπισσῶν εἶχε καταστῇ ἡ ὠραιοτέρα τῶν περρωτῶν ὁμοφύλων της ! Καὶ ἐν ᾧ ὁ πατήρ της, μετανοῶν διὰ τὴν ἀχαριστίαν του, ἔτεινε χεῖρας ἀπέλπιδας, αὐτὴ ἐπέταξε μὲ τὸ ἀηδόνι πρὸς τὰ μεγάλα γειτονικὰ δάση, εἰς τὰ ὅποια πολὺ ταχέως ἔμαθε πῶς κατασκευάζουν τὰς φωλεάς.

Ἐν Σύμφ.

Π. Δ. ΤΕΙΤΣΕΚΑΝΗΣ

ΤΕΛΟΣ

Ε Ν Β Ι Α Ι

Ἀκηλίδωτος μέχρι τοῦδε ὑπῆρξεν ὁ βίος του, οὐδ' ἐνεθυμεῖτο νὰ εἶχε διαπράξῃ τίποτε βαρύνον τὴν συνείδησίν του. Καὶ ἐν τούτοις ὁ κύριος Χάρτμαν δὲν ἤξευρε πῶς νὰ ἐπέξηγήσῃ τὴν ταραχήν, ἥτις τὸν ἐκυρίευν, ὅταν ἀπερχόμενος ὁ προϊστάμενός του, ὁ κύριος Κλάπενφελδ, τῷ εἶπε μὲ φιλικὸν τόνον :

« Λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μ' ἐπισκεφθῇτε σήμερον μετὰ μεσημβρίαν εἰς τὰς τέσσαρας ... σὰς περιμένω εἰς τὸ σπίτι ! »

Τεθορυβημένος ὁ γραμματεὺς ἠτένισεν ἐπὶ μικρὸν τὴν θύραν, ἥτις ἐκλείσθη ὅπισθεν τοῦ προϊσταμένου. Κατόπιν ἐκάθησε παρὰ τὸ γραφεῖόν του, ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν καὶ ἤρξατο σκεπτόμενος τί νὰ ἐσήμαινεν ἡ ἰδιαιτέρα αὕτη πρόσκλησις.

Τίποτε, ἀπολύτως τίποτε, δὲν εὕρισκεν ὁ νέος δυνάμενος νὰ ἔχῃ σχέσιν μετ' αὐτῆς. Μὰ ἦτο ἀπογομπὴ ὑπὸ ὥρατον πρόσχημα ; Ὁχι . . . ἡδυνάτει νὰ παραδεχθῇ

τοιοῦτόν τι, ἀφ' οὗ ἐξετέλει ἐπακριβῶς καὶ εὐσυνειδήτως τὴν ὑπηρεσίαν του, ἐφ' ᾧ αὐτὸς ὁ προϊστάμενος τῷ ἐξέφρασεν ἐπανελημμένως τὴν ἰδιάζουσαν αὐτοῦ εὐαρέσκειαν. Ἰσως αὖξῃσις τοῦ μισθοῦ ; Ἀλλὰ διὰ τοιοῦτόν τι πάλιν ὁ καιρὸς τῆς ὑπηρεσίας του ἦτο πολὺ βραχύς. Ἐν πάσῃ ὁμως περιπτώσει, εἴτε δυσμενῆς εἴτε εὖνους θὰ ἦτο ἡ ἀνακοίνωσις, ἐξάπαντος ἡ πρόσκλησις εἶχεν ἰδιαιτερόν τινα σκοπὸν· ἄλλως ὁ κύριος Κράπενφελδ δὲν θὰ ἐξεφράζετο μὲ τόσον ἐπίσημον τόνον. Ὁ ἐπίσημος ἐκεῖνος τόνος ἤχει ἀκόμη καὶ τώρα εἰς τὰ ὦτα τοῦ νέου, ἔκαμε τὸν σφυγμὸν του νὰ πάλλῃ ἀτάκτως καὶ προὔξενεσεν εἰς τὸ ἦθός του τοιαύτην ἀλλοίωσιν, ὥστε ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι τὸν παρηκολούθησαν μ' ἐκπληκτον ὄμμα, ὅταν ἀφῆκε τὸ γραφεῖόν του καὶ κατήλθε τὰς δύο κλίμακας.

Ἀκριβῶς τὴν 4ην ὁ Χάρτμαν εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ προϊσταμένου. Ὅ,τι συνέτεινεν εἰς τὸ ναυξήσῃ τὴν ἀμνηχανίαν του, ἦτο βεβαίως τὸ βλέμμα τῆς ὠραίας καὶ θελκτικῆς ἐκείνης νεάνιδος, ἥτις ἤδη τῷ ἠνοιξε τὴν θύραν καὶ ἠρυθρίασε προφανῶς κατὰ τὴν εἰσοδὸν του. Ὁ νέος μόλις ἐδυνήθη νὰ ὑποτραυλίσῃ ἕνα χαιρετισμόν. Ἐγνώριζοντο, ἀλλὰ μέχρι τοῦδε οὐδέποτε ὠμίλησαν πρὸς ἀλλήλους. Εἰς εὐγενῆς ἐκ μέρους ἐκείνου χαιρετισμὸς καὶ ἐν δειλὸν συμπαθείας βλέμμα, ἦτο τὸ πᾶν. Ἐκείνη ἐπίσης, ἀνταπέδιδεν ἐννοεῖται τὸν φιλικὸν χαιρετισμόν, ἄφινε τὸ γλυκύ της βλέμμα νὰ ἐπαναπαυθῇ ἐπ' αὐτοῦ ὀλίγον, — ὅταν τὸ ἐπέτρεπεν ἡ στιγμή — καὶ ἦτο πάλιν τὸ πᾶν.

Ἀλλ' ὅταν ἐκείνη τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας ἐπεσκέπτετο τὸν πατέρα της τόσῳ συχνὰ εἰς τὸ γραφεῖον... τοῦτο δὲν ἐδύνατο ἄρᾳ γε νὰ προδίδῃ παιδικὸν τινα ἔρωτα ;

Καὶ ἐκεῖνος, ὁ νεαρὸς γραμματεὺς ! Μήπως τὸ ἔκαμεν ἐπιτήδης νάνοιγῃ πάντοτε τὴν μεσημβρίαν, ἀκόμη καὶ ἐν καιρῷ χειμῶνος, τὸ παράθυρον τοῦ γραφείου του, διὰ νὰ εἰσέρχεται καθαρὸς ἀήρ ; Δὲν ἐδύνατο ἄρᾳ γε νὰ ἤξευρῃ ὅτι τὴν ὥραν ἐκείνην ἤρχετο ἡ Ἑρμινία νὰ χαιρετίσῃ τὸν πατέρα της ;

Ἐν τούτοις ἴστατο τώρα ἐνώπιόν της καὶ ἰδοὺ κατεῖχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ τη εἶπῃ μίαν γλυκεῖαν λέξιν. Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ παραιτηθῇ τῆς προθέσεως ταύτης, ἀφ' οὗ μόλις ἐδύνατο νὰ ὀμιλήσῃ.

Μὲ συνεσφιγμένῃ καρδίαν εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἶθουσαν, ὅπου τὸν περιέμενεν ἡδη ὁ κύριος Κράπενφελδ, καὶ τείνων φιλίως τὴν χεῖρά του, τῷ ἔνευσε νὰ καθῇ.

« Ἀγαπᾶτε τὴν θυγατέρα μου ; », ἤρξατο ὁ προϊστάμενος.

Ὁ κύριος Χάρτμαν κατέβαλε πολὺν κόπον νὰ μὴ πέσῃ ἀπὸ τῆς ἔδρας του. Τί ἦτο τοῦτο ; Πῶς ἐπῆλθεν εἰς τὸν προϊστάμενον ἡ ἰδέα αὕτη ; Πῶς ἐγνώριζεν οὗτος τεθαμμένον αἶσθημα, τὸ ὅποτον μόνον αὐτός . . .

« Λοιπὸν, ἀποκριθῆτε, Χάρτμαν. Ἀποκριθῆτε ἄνευ περιστροφῶν. Ἀγαπᾶτε

τὴν θυγατέρα μου ... εἶνε ἀληθὲς ἢ ὄχι ;
— Ὁμολογῶ ὅτι οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα· ἀλλ' οὐδέποτε εἶπα εἰς κανένα οὔτε μίαν λέξιν περὶ αὐτοῦ, εἶπεν ὁ Χάρτμαν διὰ τρεμούσης φωνῆς.

«Καὶ ὅμως σκεφθῆτε ὀλίγον !»

Ὁ Χάρτμαν ἐδέχθη νὰ ἐπαναλάβῃ, ὅτι πρὸς οὐδένα ὠμίλησε περὶ τῆς ἀποκρύφου ταύτης κλίσεως τῆς καρδίας του.

«Τότε ἐγὼ θὰ ἔλθω εἰς βοήθειαν τῆς μνήμης σας», εἶπεν ὁ κύριος Κράπενφελδ, ἐξάγων συγχρόνως ἐκ τοῦ θυλακίου του ἓν χαρτίον, τὸ ὁποῖον ἀπέθηκε πρὸ αὐτοῦ καὶ ἀνέγνωσε τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν :

Ἀγαπητοί μου γονεῖς,

Ἡ ἐξομολόγησίς μου θὰ σας λυπήσῃ, καὶ ἐν τούτοις ὀφείλω νὰ τὴν ἐμπιστευθῶ εἰς ἐκείνους, οἵτινες μοὶ εἶνε οἱ πολυτιμότεροι ὄλων ἐπὶ γῆς. Μὲ ὀλίγας λέξεις, ἀγαπῶ· ἀγαπῶ ἐκ βάθους ψυχῆς νεάνιδα ὠραίαν, ὡς οἱ ἄγγελοι τοῦ οὐρανοῦ. Ἀγαπῶ τὴν Ἑρμινίαν, τὴν θυγατέρα τοῦ προεσταμένου μου· ἀλλὰ ποτὲ ἀκόμη δὲν ὠμίλησα πρὸς αὐτήν, ἂν καὶ τὴν βλέπω καθ' ἑκάστην Μ' ἐγκαταλείπει ὄλον μου τὸ θάρρος, ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι ὁ ἔρως οὗτος δύναται νὰ ᾔη ἀτυχῆς καὶ ἀνευ ἐλπίδος, καὶ ὅτι . . .

Ἐνταῦθα ἐσταμάτησεν ἐπ' ὀλίγον ὁ κύριος Κράπενφελδ καὶ παρετήρει τὸν πρὸ αὐτοῦ καθήμενον νέον, ὅστις κατεγίνετο σπογγίζων τὸν ἰδρωτὰ ἀπὸ τοῦ μετώπου του καὶ ἔβλεπε περίεξ ὡς ἐξ ὄνειρου ἀφυπνιζόμενος.

«Δὲν ἀναγινώσκω παρακάτω», εἶπεν ὁ προεσταμένος, «εἶνε περιττόν . . . γνωρίζεις βέβαια αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν».

— Μάλιστα, τὴν ἔγραψα τῷ ὄντι, εἶπεν ὁ Χάρτμαν. Ἐπιτρέψατέ μοι ἐν τούτοις νὰ ἐκφράσω τὸν θαυμασμόν μου, πῶς τὸ κείμενον αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς εὕρισκεται εἰς χεῖράς σας, ἀφ' οὗ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἔρριψα αὐτὴν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

Τοῦτο δὲν πρέπει νὰ σε ἀνησυγῇ εἶπεν ὁ κύριος Κράπενφελδ τύπτων οἰκείως τὸν ὦμον τοῦ νέου. «Βλέπω ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ὅτι ἀγαπᾷς τὴν θυγατέρα μου εἰλικρινῶς καὶ ἐνδομύχως καὶ τοῦτο μοὶ ἀρκεῖ. Ἡ Ἑρμινία, ἡ ὁποία σοὺ φαίνεται τόσῳ καλὴ, θὰ γίνῃ μετ' ὀλίγον σύζυγός σου. Ἀνακοίνωσε τὴν εἰδησιν ταύτην εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς σου γονεῖς· ἀλλὰ πρόσεξε νὰ μὴ τοὺς κάμῃς, πάλιν ἐν βίᾳ καὶ πρὸ πάντων . . . νὰ μὴ περάσῃς πάλιν, κατὰ τὸ σῶνθες, τὸ γράμμα σου εἰς τὸ βιβλίον τῶν ἀντιγράφων».

ΓΡ. Δ. Σ.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Μεταφερομένου τοῦ τε γραφείου καὶ τυπογραφείου ἡμῶν ἐν τοῖς νεοδημητοῖς καταστήμασι τοῦ κ. Παπούδωφ, ἐν ὁδῷ Προαπτείου ἀρ. 10, ἐναντι τοῦ κήπου τῆς οἰκίας Ρικᾶκη καὶ παραπλευρῶς τῆς μεγάλης οἰκίας Μαυρομιχάλη, δὲν θὰ ἐκδώσωμεν φύλλον τὴν προσεχῇ Πέμπτην, ὃ ἀναπληρώσωμεν δὲ τὴν ἑλλειψιν διὰ τοῦ κατὰ τὴν προσεχῇ Κυριακὴν, 1^{ην} Ὀκτωβρίου, ἐκδοθησομένου

ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ.

ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

1^{ην} ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝ

ΕΚΤΑΚΤΟΝ ΔΙΠΛΟΥΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΕΠ'ΕΥΚΑΙΡΙΑΙ ΤΩΝ ΓΑΜΩΝ ΤΟΥ

ΔΙΑΔΟΧΟΥ

ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΗΜΩΝ ΦΥΛΛΟΥ :

Ἀντὶ προοιμίου — Τὸ Μυστήριον, ποίημα ὑπὸ Ἀχιλλέως Παράσχου. — Ἀποφύγετε τὴν πρώτην ἐντύπωσιν, ὑπὸ Βίρηναίου Ἀσωπίου. — Σοφία, διήγημα ὑπὸ Γρηγορίου Δ. Σεροπούλου. — Τὸ Τορπιλλοδόλον 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα ὑπὸ Πέτρου Μαέλ. μετὰ λαμπρῶν εἰκόνων, κατὰ μετάφρασιν Χαρ. Ἀρρίνου. — Εἰς τοὺς Γάμους τοῦ Διαδόχου, ποίημα ὑπὸ Γεωργίου Μαρτινέλη. — Ἀληθὲς Ἀράμα ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὑπὸ Ἰωακείμ Βαλαδάρη. — Ἡ Μήτηρ Τρελλῆ, Συμυραϊκὸν μυθιστόρημα τοῦ ἐστεμμένου Γάλλου συγγραφέως Λέοντος δὲ Τενσώ, κατὰ μετάφρασιν Δμλ. — Ἄλλον ἀντ' ἄλλου, διήγημα ὑπὸ Εὐαγγέλου Κουσουλάκου. — Κωνσταντῖνος Σοφία, ποίημα ὑπὸ Ἰωάννου Γ. Τσακασιάδου.

Πρὸς τοὺτοις τὸ "Εκτακτον ἡμῶν Φύλλον θὰ κοσμεῖται

μὲ ὠραίας ὁλοσελίδους εἰκόνας τοῦ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ καὶ τῆς ΣΟΦΙΑΣ, φιλοτεχνηθείσας ὑπὸ τοῦ παρ' ἡμῖν ἀξιοζήλου καλλιτέχνου κ. Α. Φωκᾶ· μὲ μουσικὴν, ἀποκλειστικῶς γραφεῖσαν διὰ τὸ "Εκτακτον ἡμῶν Φύλλον ὑπὸ τοῦ διακεκριμένου Ζακυνθίου μουσουργοῦ Παύλου Καρρέρη, μετὰ τῆς εἰκόνης αὐτοῦ, θὰ περιέχει δὲ καὶ ἀγγελίαν Λαχείου βεδλίων ἀξίας δρ. 264.

Ἐπιτυχεστέρα ἐκλογή τῶν δύο μας Νέων Μυθιστορημάτων δὲν ἡδύνατο νὰ γείνη.

Οἱ ἀπὸ 1^{ης} Ὀκτωβρίου 1889· ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ δικαιοῦνται νὰ συμμετάσχῃσι τοῦ ΛΑΧΕΙΟΥ ΒΙΒΛΙΩΝ, ὅπερ ἡ Διεύθυνσις τῶν "Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων" συνέστησε χάριν τῶν τακτικῶν κκ. Συνδρομητῶν αὐτῆς, καὶ οὕτως ἡ ἐκδόσεως γενήσεται τὴν 1^{ην} Δεκεμβρίου ἰδίου ἔτους, ἐνώπιον τετραμελοῦς Ἐπιτροπῆς. Ὁ ἀριθμὸς ἐκάστης ἀποδείξεως πληρωμῆς εἶνε καὶ ἀριθμὸς τοῦ Λαχείου. Οἱ ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ ἀπὸ 1^{ης} Ὀκτωβρίου εἰς τὰ "Εκλεκτὰ Μυθιστορήματα", ὡς καὶ οἱ ἀγοράζοντες αὐτά, δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην τῶν προεκδοθέντων φύλλων, διότι ἀπὸ 1^{ης} Ὀκτωβρίου τὰ "Εκλεκτὰ Μυθιστορήματα" ἀπαρτίζουσι σειρὰν ἀνεξάρτητον

ΝΕΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

Τὸ "Εκτακτον Φύλλον ἡμῶν ἀπαρτίζεται ἐξ 20 σελίδων, πωληθήσεται δὲ ἀντὶ λεπτῶν 20 ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ 1^{ην} ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

ΛΑΧΕΙΟΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

συσταθὲν χάριν τῶν τακτικῶν κκ. Συνδρομητῶν τῶν "Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων", καὶ τῶν ἀπὸ 1^{ης} Ὀκτωβρίου 1889 ἐγγραφησομένων.

Τὰ κέρδη παραδοθήσονται τὴν 1^{ην} Ἰανουαρίου 1890.

6 Ἀριθμοὶ κερδέζουσιν 6

Ὁ ΠΡΩΤΟΣ ἀριθμὸς κερδίζει : Τὰ "Εκλεκτὰ Μυθιστορήματα", (ὁλόκληρον τὴν σειρὰν ἐκ 10 τόμων) δρ. 46. — Τὰ Ἀπόκρυφα τῶν Παρισίων δρ. 8. — Τὴν Ἡρώδα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως δρ. 5. — Τὸν Περιπλανώμενον Ἰουδαῖον δρ. 8. — Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων δρ. 6. — Γὰ Ἐκατομύρια τοῦ Ἰωραμῆ δρ. 6. — Τὴν Παναγίαν τῶν Παρισίων δρ. 5. — Τὸ Τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ καὶ τὴν Ἀνυμφὸν Μητέρα δρ. 4. — Τὸ Φρούριον τοῦ Καρόου καὶ τὸ Ἄνθος τῆς Ἀλῆς δρ. 4. — Τὸν Ἀδικηθέντα Ρογῆρον δρ. 4. — Τὴν Παράπτωσιν καὶ Μεταμέλειαν δρ. 4. Τὴν Μπουμπουλίναν — Ἀρκάδιον δρ. 4. — Τὴν Διατακτίαν δρ. 3. — Τοὺς Μελλονόμενους τῆς Σπιτισεβέργης δρ. 2. Τὸ Κατρημένον Καπηλεῖον δρ. 2. — Ποιήματα Ἰ. Γ. Τσακασιάδου δρ. 4. — Καὶ τὰς Ἀττικὰς Νύκτας (Δράματα, ποιήσεις) Βασιλειάδου δρ. 2. Ἐν ὅλῳ δρ. 110.

Οἱ ΔΥΟ ἐπόμενοι : Τὰ Ἀπόκρυφα τῶν Παρισίων δρ. 8. — Τὴν Ἡρώδα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως δρ. 5. — Τὸν Περιπλανώμενον Ἰουδαῖον δρ. 8. — Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων δρ. 6. — Τὸ Τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ καὶ τὴν Ἀνυμφὸν Μητέρα δρ. 4. — Τὸ Φρούριον τοῦ Καρόου καὶ τὸ Ἄνθος τῆς Ἀλῆς δρ. 4. — Τὸν Ἀδικηθέντα Ρογῆρον δρ. 4. — Τὴν Μπουμπουλίναν — Ἀρκάδιον δρ. 4. — Τὸ Κατρημένον Καπηλεῖον δρ. 2. — Ποιήματα Ἰ. Γ. Τσακασιάδου δρ. 4. — Τὰς Ἀττικὰς Νύκτας (Δράματα — ποιήσεις) Βασιλειάδου δρ. 2. Καὶ τοὺς Μελλονόμενους τῆς Σπιτισεβέργης δρ. 2. Ἐν ὅλῳ δρ. 106.

Οἱ ΤΡΕΙΣ τελευταῖοι : Τὰ Ἐκατομύρια τοῦ Ἰωραμῆ δρ. — Τὴν Παναγίαν τῶν Παρισίων δρ. 5. — Τὴν Διατακτίαν δρ. 3. — Καὶ τοὺς Μελλονόμενους τῆς Σπιτισεβέργης δρ. 2. Ἐν ὅλῳ δρ. 48.